

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ALCALDES SOTA PRESSIÓ I GUÀRDIES D'IMPORTACIÓ

Aquesta setmana tenia pensat poder opinar de la meva gran incògnita per aquesta tardor, o sigui, sobre si els bolets acabaran sortint o no. Davant del full blanc forço les tecles cap a la micologia però acabo esborrant les primeres línies. No hi ha res a fer. Els mitjans, les xarxes i els meus entorns m'arrosseguen sense pietat a parlar d'urnes, de votar, de no fer-ho, d'alcaldes imputats davant d'alcaldes coaccionats, de la Guàrdia Civil que confisca cartells i fullets, d'unes alarmants entrades a diaris digitals per lliurar interlocutòries judicials i, de passada, identificar a periodistes. Ara violen el correu postal, poc després apareixen els policies locals a confiscar propaganda a les parades. Reconec que no esperava que l'anomenat procés generés una cascada de tantes mesures ni tan contundents, i que aquestes acabessin atemptant contra drets civils essencials dels ciutadans. Mentre l'alarma augmenta i una notícia tapa l'anterior, comprovo que enmig

d'aquest vertigen informatiu l'estupor per la reacció de l'Estat (tot i que estava prevista i anunciada) s'escampa mentre esperem les següents accions que aniran caient com una pedregada estiuenca. Més enllà de l'Ebre, també es constata una gran angoixa (en general superior a la d'aquí) per l'evolució dels fets i ara és impossible parlar amb ells de futbol, de feina o d'alguna fotesa. Tot comença i acaba amb el «tema», la seva evolució i les seves conseqüències.

Ara mateix no té cap importància si estic a favor o en contra de votar ni el que votaré si voto. De moment importa que ens hem convertit en una societat de segona des de fa una setmana i poc més. Els dos bàndols van al xoc sense manies de cap classe, usant cada part les desequilibrades eines que té a l'abast i sense cap retenció moral o legal a l'hora d'aplicar-les. Veiem fiscals fent de jutges, policia local fent de policia judicial i declaracions de polítics conformant dos fronts clarament en-

frontats com mai havíem vist abans en aquesta època. Els uns intenten construir un relat amb els elements en contra. Els altres, argumentant la pretesa il·legalitat sense retenir-se en les formes ni en les maneres amb què apliquen la seva llei. Acabi com acabi tot plegat, la confrontació final generarà víctimes diverses. Malgrat les conviccions dels uns o els altres, les primeres són els alcaldes. Més de set-cents a Catalunya, dels quals un centenar a les nostres comarques, han d'acudir a declarar pel seu compromís amb l'1-O. Els del PDeCAT, gent d'ordre al cap i a la fi, i els d'ERC acceptaran aquesta submissió a la justícia i aniran a respondre les preguntes als jutjats. Els de la CUP han dit que no faran cas de la citació i batlles com els d'Artés, Navàs o Berga previsiblement seran de-

«Ara mateix no té cap importància si estic a favor o en contra de votar ni el que votaré si voto»

tinguts i portats contra la seva voluntat davant del jutge. Les instruccions del fiscal De la Maza demanen que siguin citats primer els de les viles més poblades; per tant, és possible que a l'alcaldesa Venturós li toqui aviat i haurà de passar per la seva segona detenció. Un altres pensen que la repressió judicial sobre aquests edils no té res a veure amb el calvari que estan passant alguns dels socialistes que estan en contra del referèndum i han de conviure amb uns veïns sobiranistes que els assetgen. En aquests casos penso que hi ha una barreja de situacions molt condemnables, com una amenaça de mort, amb algunes altres d'una certa sobreactuació. En els entorns independentistes s'afirma que no hi ha força pública ni tribunals suficients per poder detenir i sentenciar a tots els ciutadans que han estat (i els que ho seran) denunciats, però mentre l'actualitat s'accelera i s'accelera, a les buides casernes de la Guàrdia Civil de Manresa i Berga, amb

escassíssims efectius des que els Mossos van rellevar-los, les furgonetes plenes d'agents vinguts d'arreu d'Espanya les van omplint «pel que pugui passar». Uns homes i unes dones que arriben de lluny sense cap connexió amb la societat d'aquí, amb sensació de ser en terra hostil i forçats a viure precàriament: s'han hagut de portar el matalàs de casa. Tot i la important missió repressiva que els seus caps a Madrid els volen encomanar, tenen les preocupacions vitals de qualsevol persona. Quan són sols en alguna cambra de parets despintades, ajaguts en un somier que cruix de vell, no crec que pensin gaire en la grandesa d'Espanya que hauran de defensar. Si jo fos un d'ells, pensaria que la paga és més de cinc-cents euros menor que la d'un Mosso ordinari, i en la família que és a centenars de quilòmetres de distància patint per ells perquè creuen que els han portat a territori comanxe. Els indis d'aquí són molt bona gent.

RAMON LLULL

A ESTONES

Carles Duarte i Montserrat

POETA

La commemoració dels 700 anys de la mort de Ramon Llull ha deixat una empremta fecunda per la presència que ha tingut a les escoles i als mitjans de comunicació, però també per les edicions acadèmiques i divulgatives que se n'han fet. Aquesta efemèride ens ha permès retrobar un personatge fascinant, amb una biografia plena de reptes colossals i circumstàncies singulars. Membre de la primera generació nascuda

a Mallorca després que l'illa fos conquerida per Jaume I, Llull va formar part del món de la cort del futur rei Jaume II de Mallorca i es va casar amb Blanca Picany, amb qui va tenir dos fills, però l'any 1263 la seva vida va fer un tomb radical per dedicar-la amb passió a difondre la religió cristiana i a crear una obra que donés explicació del món des d'aquesta fe i servint-se de la raó, per mitjà de l'anomenada Art lul·liana. Llull es volia adreçar, a més, als infidels per convèncer-los des del debat i amb arguments. N'és un exemple ben significatiu el *Llibre del gentil e dels tres savis*. Les dimensions dels escrits en llatí i en català de Ramon Llull són gegantines, fruit de la tenacitat, l'energia i la intel·ligència privilegiada d'un home excepcional, que es va endinsar amb coratge pels territoris exigents de la filosofia i la teologia, però que també va escriure poemes corpre-

dors, com *Lo desconhort* o el *Cant de Ramon*, o textos amb voluntat narrativa i d'exemplaritat com el *Romanç d'Evast e Blaqueria*, on trobarem la bellesa sublim del misticisme del *Llibre d'amic e amat*. Ramon Llull constitueix una fita fundacional de la literatura catalana per l'ambició de la seva producció bibliogràfica i per la importància del treball lingüístic que hi duu a terme a fi d'aconseguir que una llengua romànica amb una escassa tradició textual prèvia esdevingués una eina adequada per a l'expressió del pensament més abstracte i rigorós. Si avui ens podem referir a l'Any Llull com un èxit, ha estat en bona part per la labor realitzada amb solvència científica i esperit pedagògic pel seu comissari, el filòleg Joan Santanach, professor de la Universitat de Barcelona i responsable de la prestigiosa Editorial Barcino, especialitzada des de 1924 en

l'edició de textos medievals. Santanach, que va dedicar la seva tesi doctoral a la *Doctrina pueril* de Llull i que ha participat en nombroses edicions lul·lianes, ens ofereix ara una veritable joia, *Bèsties*, la seva versió teatral del *Llibre de les bèsties*, que és el setè dels que integren el *Llibre de meravelles* de Ramon Llull. En aquesta relectura i adaptació del text lul·lià, Santanach no es limita a presentar-nos-el en català actual, sinó que l'estructura hàbilment en escenes i aporta orientacions sobre la forma d'interpretar-lo. Aquest *Bèsties*, inclòs en la selecta col·lecció Rara Avis de L'art de la memòria, alhora que ens endinsa en la faula sobre l'abús del poder i el bon govern, sobre les fragilitats i les misèries de la condició humana, proposa un desenllaç alternatiu al moralista de l'original lul·lià, perquè, com passa sovint, el pervers hi aconsegueix el seu propòsit.

PARTICIPA UN DIA DE NASSOS

7-8 d'octubre #nasvermell

Entrades a meitat de preu amb el doble de valor a pallapupas.org

Pallapupas

Col·labora: Regió7

